

Arrest

nr. 149 535 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 6 mei 2014 in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 3 juni 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing

waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 30 december 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw:

Naam, voornaam: D.N.

(...°

nationaliteit: Mongolië

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.05.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven omdat zij, na het betekenen van dit bevel, nog geen enkele stap heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengen-grondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM); van de artikelen 5 en 11, lid 2, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 74/11, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de algemene motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“(…)

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer een derdelander niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoekster betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

Wél betwist verzoekster dat verwerende partij dit kon doen zonder daarbij na te gaan of het in concreto opportuun was om een termijn van 2 jaar toe te passen.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij immers om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden, en dient er een evenredigheidsstoets plaats te vinden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)”.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 6 juni 2014. Verwerende partij laat echter na uit te leggen waarom de lange termijn van 2 jaar wordt opgelegd.

Zoals uit de hierboven geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt, oordeelt verwerende partij dat de termijn van het inreisverbod 2 jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Er wordt geen enkele bijkomende motivering opgenomen. Dit kan echter bezwaarlijk als een reden worden gezien om de lange termijn van 2 jaar op te leggen.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster bijgevolg niet afleiden waarom verwerende partij er niet voor koos om een kortere termijn dan 2 jaar toe te passen. Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een termijn van 1 dag t.e.m. 3 jaar op te leggen voor een inreisverbod en dient te motiveren waarom voor een bepaalde duur wordt geopteerd, quod non.

In een gelijkaardige zaak oordeelde uw Raad reeds dat de motiveringsplicht werd geschonden na de vaststelling dat “in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn

van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker,

hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waarin de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

Daargelaten of de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld." (RvV 27 november 2012, nr. 92.111.)

Ook in andere zaken besloot uw Raad tot een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel omwille van de afwezigheid van motivering omtrent de duur van het inreisverbod. (zie o.a. RvV 19 december 2012, nr. 93.942; RvV 27 februari 2013, nr. 98.002.)

In casu was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster als minderjarige naar België is gekomen in 2010, hier naar school gaat (ze zit in haar laatste jaar middelbaar onderwijs), en sterke banden met België heeft uitgebouwd.

Dit wordt namelijk aangevoerd in de aanvraag tot humanitaire regularisatie die door verzoekster op 6 juli 2014 werd ingediend.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt ook het recht op een privéleven. Verzoekende partij haar privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63). 6

Verzoekster verblijft reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied. Ze kwam hier aan als minderjarige, en bracht hier een deel van haar jeugd door. Verzoekster volgde in België haar middelbaar onderwijs, en zit ondertussen in haar laatste jaar kunstonderwijs. Verzoekster is ondertussen volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij, en heeft de kern van haar belangen hier liggen.

Deze elementen had verwerende partij in rekening moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Het zijn immers relevante aspecten die verwerende partij ertoe verplichten rekening te houden met het privéleven van verzoekster, dat beschermd is door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het feit dat verzoekster reeds lange tijd in België verblijft, en hier zeer goed geïntegreerd is en haar privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM zich hier afspeelt, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Verwerende partij legt verzoekster het verbod op van gedurende 2 jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen, zonder hieraan enige motivering te besteden.

Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met het privéleven van verzoekster. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen.

Om al deze redenen is verzoekster van mening dat verwerende partij haar op onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd en wenst dan ook de vernietiging van deze beslissing te bekomen."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"De verzoekende partij betwist niet dat verwerende partij de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen maar verwijt de verwerende partij niet te motiveren waarom er voor de duur van twee jaar gekozen werd.

Volgens verzoekende partij werd er geen rekening gehouden met de concrete individuele omstandigheden van verzoekende partij.

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk verduidelijkt wordt waarom er voor een inreisverbod van twee jaar werd gekozen. In de beslissing kan men immers het volgende lezen:

"• In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweeds lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.05.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven omdat zij, na hetbetekenen van dit bevel, nog geen enkele stap heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

Uit de beslissing blijkt duidelijk dat het feit dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat bovendien geen stappen werden ondernomen om dit alsnog vrijwillig te doen, aanleiding heeft gegeven töt het opleggen van de termijn van twee jaar.

Ook de kritiek dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de individuele omstandigheden en het privé-leven van verzoekende partij en aldus art.8 EVRM, artikel 74/11 en 74/13 en artikel 5 en 11 van de Terugkeerrichtlijn zouden geschonden zijn, is onterecht. De gemachtigde heeft onbetwistbaar onderzoek hiernaar verricht. Dit blijkt duidelijk uit de beslissing töt onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet die op het zelfde moment werd genomen als de bestreden beslissing. Hierin wordt uitgebreid ingegaan op de aangebrachte elementen betreffende de specifieke omstandigheden en het privé-leven van verzoekende partij. Het feit dat deze niet expliciet worden vermeld op de bestreden beslissing, betekent geenszins dat zij niet werden meegenomen bij het nemen van die beslissing. De gemachtigde handelde na zorgvuldig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698). Voorliggend verzoekschrift bewijst dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Verder meent verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Dit beginsel wordt slechts geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid töt de beslissing heeft kunnen komen m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld en de bestreden beslissing van die aard is dat geen enkel redelijk denkende persoon töt die beslissing zou zijn gekomen.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat zij zich tevergeefs zou afvragen hoe het bestuur töt de beslissing is gekomen.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing op onwettige wijze zou zijn genomen."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent, in tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekster betoogt dat de duur van het inreisverbod niet afdoende werd gemotiveerd nu geen rekening werd gehouden met haar concrete individuele omstandigheden.

3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

3.5. In casu werd verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, met name heeft verzoekster geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 6 mei 2014, waardoor zij nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld op twee jaar, waarbij wordt gesteld dat verzoekster na het betekenen van het bevel op 6 mei 2014, geen enkele stap heeft ondernomen om het grondgebied van België en Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten.

3.6. De vraag die zich derhalve stelt is of dit motief afdoende is, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7. Verzoekster verwijst concreet naar haar privéleven in België, met name het feit dat zij als minderjarige naar België is gekomen in 2010, hier reeds vijf jaar verblijft en een deel van haar jeugd doorbracht, dat ze hier naar school gaat en in haar laatste jaar middelbaar kunstonderwijs zit en dat zij sterke banden heeft uitgebouwd in België, volledig geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en de kern van haar belangen hier heeft liggen.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde duidelijk op de hoogte was van deze elementen, die deel uitmaken van haar privéleven in België, nu deze elementen werden aangehaald in de verblijfsaanvraag van 6 juli 2014 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt voor dat de gemachtigde deze elementen in rekening had moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Er wordt aan deze elementen geen motivering besteed, hoewel, volgens verzoekster, de gemachtigde op basis van deze elementen een belangenafweging had moeten maken. Verzoekster wijst erop dat artikel 8 EVRM ook het recht op eerbiediging van het privéleven waarborgt.

3.8. Zoals reeds vermeld wordt de vaststelling van de duur van het inreisverbod, in casu twee jaar, gegrond op het gegeven dat verzoekster na het betekenen van een eerder bevel op 6 mei 2014, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Uit dit motief in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde eveneens rekening heeft gehouden met de voormelde elementen inzake het privéleven van verzoekster (lang verblijf, integratie, scholing, etc.) in België waarvan verzoekster in haar humanitaire verblijfsaanvraag melding maakte, zoals blijkt uit het administratief dossier, en waarvan de gemachtigde dus kennis had.

Deze vermelde elementen, die deel uitmaken van het privéleven van verzoekster in België, zijn in casu ook elementen die haar individuele situatie kenmerken.

Het gegeven dat verzoekster na het betekenen van een eerder bevel op 6 mei 2014 nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, vormt derhalve slechts één van de elementen die de specifieke omstandigheden die verzoeksters geval kenmerken constitueren.

Er blijkt niet dat de elementen die deel uitmaken van het privéleven van verzoekster, zoals weergegeven in punt 3.7, vermeld in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 6 juli 2014, aldus werden betrokken bij de afwegingen die specifiek moeten worden beoordeeld in het kader van het vastleggen van de duur van het inreisverbod.

3.9. De verwerende partij betwist dit en stelt: *“De gemachtigde heeft onbetwistbaar onderzoek hiernaar verricht. Dit blijkt duidelijk uit de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet die op het zelfde moment werd genomen als de bestreden beslissing. Hierin wordt uitgebreid ingegaan op de aangebrachte elementen betreffende de specifieke omstandigheden en het privé-leven van verzoekende partij. Het feit dat deze niet expliciet worden vermeld op de bestreden beslissing, betekent geenszins dat zij niet werden meegenomen bij het nemen van die beslissing. De gemachtigde handelde na zorgvuldig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.”*

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk een specifieke motivering vereist voor de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Het gegeven dat de gemachtigde de desbetreffende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het voornoemde artikel 9bis reeds heeft behandeld, stelt hem daarenboven niet vrij van de verplichting om rekening te houden met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”* bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een beoordeling van elementen in het licht van de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelijkgeschakeld met een beoordeling van elementen in het licht van het bepalen van de duur van een inreisverbod conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarbij het de vreemdeling verboden wordt voor die bepaalde duur het Belgisch grondgebied te betreden. Immers heeft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar verderstrekkende gevolgen dan een beslissing waarbij de verzoekster een machtiging tot verblijf geweigerd werd. Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op 8 september 2014 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, wat betekent dat de gegrondheid van de aanvraag niet nader werd onderzocht. Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). Tenslotte wijst de Raad erop dat de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet kan worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Derhalve moet in casu worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Verzoekster kan in haar betoog worden bijgetreden.

Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen en specifieke omstandigheden in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het feit dat het inreisverbod een duur heeft van twee jaar, en niet de maximumduur van drie jaar, doet daar niet anders over denken nu een inreisverbod kan worden opgelegd van 1 dag t.e.m. drie jaar.

De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie, wordt hierboven reeds besproken en laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich bijgevolg niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES